

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 34/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti J., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. M., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 52/98, za účasti Okresného súdu Bratislava II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti J., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 52/98 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 52/98 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Obchodnej spoločnosti J., s. r. o., p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 7 000 € (slovom sedemtisíc eur), ktoré jej j e Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti J., s. r. o., trovy konania v sume 385,79 € (slovom tristoosemdesiatpäť eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. M. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti J., s. r. o., Lazaretská 4, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 52/98 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že okresným súdom je pod sp. zn. 9 C 52/98 vedené občianskoprávne konanie v právnej veci žalobcu M. B. (ďalej len „žalobca“) proti sťažovateľke o zaplatenie sumy 16 862,50 € z titulu nezaplatenia celej odmeny herca za vytvorenie hereckej role. Návrh na začatie konania bol okresnému súdu doručený 26. februára 1998 a bola mu pridelená sp. zn. 9 C 52/98. Následne 3. marca 1998 okresný súd vydal na návrh žalobcu predbežné opatrenie, ktorým zakázal spoločnosti I., s. r. o., prevádzať na sťažovateľku finančné prostriedky až do sumy 567 010 Sk. Sťažovateľka proti tomuto uzneseniu podala 23. marca 1998 odvolanie, o ktorom v odvolacom konaní

rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) tak, že predbežné opatrenie potvrdil uznesením z 31. augusta 2001. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na to, že je „... po dobu 12 (!!!) rokov nielen v postavení odporcu, ale aj finančne dlhodobo poškodzovaná, keď sa nevie dostať k svojim finančným prostriedkom“.

Prvé pojednávanie vo veci bolo okresným súdom nariadené na 29. január 1999, pričom následne bolo nariadených celkom 28 pojednávaní, z ktorých len v ôsmich prípadoch okresný súd aj skutočne pojednával a vykonával dokazovanie vo veci samej.

Sťažovateľka uvádza, že v namietanom konaní sa vystriedalo niekoľko zákonných sudcov, „... v súčasnej dobe zákonný sudca JUDr. M. G. ani po uplynutí 6 rokov vo veci doposiaľ nerozhodla (ide o prvostupňové rozhodnutie). Pritom vo svojej podstate ide o relatívne jednoduchý základ sporu, pričom práva a povinnosti obidvoch účastníkov sú dané právne kvalitnou Zmluvou o vytvorení a užití hereckého výkonu zo dňa 4. 9. 1995. Stačí zistiť, či žalobca zmluvu neporušil (porušil) a tak je jeho žaloba dôvodná (nedôvodná).“.

Uznesením z 2. júla 2002 okresný súd pribral ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré ale krajský súd odmietol. Následne sťažovateľka 4. augusta 2003 požiadala okresný súd o nariadenie pojednávania. Podaním z 3. februára 2004 túto žiadosť zopakovala a zároveň žiadala o zrušenie predbežného opatrenia. Okresný súd o návrhu sťažovateľky na zrušenie predbežného opatrenia z 3. februára 2004 rozhodol až uznesením zo 17. marca 2008 tak, že ho zamietol, ale toto uznesenie nebolo expedované. „Konajúca sudkyňa bola upozornená na túto skutočnosť... s tým, že má bezodkladne vykonať v tomto smere nápravu.“ V skutočnosti k náprave došlo až po doručení sťažnosti ústavnému súdu, keď okresný súd uznesením z 1. decembra 2010 opätovne rozhodol o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zrušenie predbežného opatrenia z 3. marca 1998.

V nadväznosti na podania sťažovateľky, ktorými sa domáhala nariadenia pojednávania vo veci, bola zákonná sudkyňa 4. apríla 2005 upozornená na opakované priesťahy v konaní, k náprave však nedošlo. Sťažovateľka v tejto súvislosti v sťažnosti

uvádza, že „... vedenie Okresného súdu Bratislava II opakovane konštatovalo existenciu prietáhov v konaní.

Nakoľko stav veci sa ani v ďalších rokoch nezmenil a súd doposiaľ nerozhodol vo veci, sťažovateľ uplatnil v roku 2008 sťažnosť. Podpredsedníčka súdu listom zo dňa 14. 11. 2008 konštatuje, že došlo k prietáhom v predmetnom konaní. Ďalej v liste uvádza, že zákonná sudkyňa bola na odstránenie nedostatkov opakovane upozornená a bola vyzvaná k tomu, aby vo veci konala plynule a bez zbytočných prietáhov.

... aj napriek tomu sa spôsob konania v predmetnom spore nezmenil. Z toho dôvodu sme opakovane dňa 27. 10. 2009 podali na vedenie Okresného súdu Bratislava II sťažnosť na prietáhy v konaní...

Okresný súd Bratislava II v roku 2009 nevykonal žiadny relevantný úkon, napriek tomu, že zákonná sudkyňa bola 3x vedením súdu upovedomená o tejto skutočnosti, že nekoná bez zbytočných prietáhov v konaní a že ide o viac ako 12 rokov reštančný spor...

Súd po túto dobu sústavne, neodôvodnene a protiprávne porušuje základné právo účastníka – odporcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní č. 9 C 52/98. Porušovanie práva doposiaľ trvá.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa J., s. r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní na Okresnom súde Bratislava II č. k. 9 C 52/98, porušené bolo.

Okresnému súdu Bratislava II sa prikazuje v konaní č. 9 C 52/98 konať bez zbytočných prietáhov,

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 18.821,- €, ktorú sumu je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť sťažovateľovi do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu č...

Okresný súd Bratislava II je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia právneho právneho zástupcovi JUDr. J. M. v sume, ktorú budeme špecifikovať, na účet advokáta č... do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Uplatňovanú výšku finančného zadost'učinenia sťažovateľka odôvodňuje tým, že „pokiaľ ide o odôvodnenie výšky požadovaného finančného zadost'učinenia, poukazujeme na skutočnosť, že:

- v uznesení o predbežnom opatrení sa ako dôvody na vydanie PO uvádzajú dva dôvody: to, že film ešte v tej dobe nebol premietaný na území Slovenskej republiky (ide o právne irelevantný dôvod preto, že uvedeným PO sa predbieha inštitút možného exekučného konania ak by bol navrhovateľ v konaní úspešný, a ďalej film bol už dávno na území SR premietaný, voľne sa predávajú DVD nosiče),

- druhým dôvodom vydania PO mala byť údajná insolventnosť sťažovateľa - v spise sa nenachádza jediný dôkaz o takomto tvrdení, dnes vidíme, že sťažovateľ produkuje -vytvára filmové diela aj v sumách viac ako 400.000.000,- Sk (14 mil. €).

Naviac postupom súdu (nekonaním vo veci samej a nekonaním v otázke PO) súd svojim nesprávnym postupom (!!) vystavil sťažovateľa uplynutím doby 12 rokov obave, že sa možno nikdy nedostane k svojim (protiprávne) zadržívaným finančným prostriedkom a s prípadným príslušenstvom (úroky z omeškania).“.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 34/2011-14 z 9. februára 2011 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľky a predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenie právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 3721/2010 zo 16. decembra 2010 bolo ústavnému doručené 10. januára 2011, ktoré doplnila prípisom zo 4. marca 2011; vo vyjadrení zo 16. decembra 2010 najmä uviedla:

„Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti, ako aj obsahom predmetného spisu navrhujem, aby ústavný súd rozhodol, že právo sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces v konaní tunajším súdom porušené bolo len čiastočne, a priznal sťažovateľke finančné odškodnenie podľa vlastnej úvahy.

Návrh obchodnej spoločnosti bol podaný na tunajší súd dňa 26. 02. 1998, vec je vedená pod spisovou značkou 9 C 52/98, vo veci sa vystriedalo niekoľko zákonných sudcov (JUDr. S., JUDr. B., JUDr. K.), terajšou zákonnou sudkyňou vo veci je od roku 2004 JUDr. M. G.

Na základe uvedených skutočností musím konštatovať, že vo veci bol zistený prietah v konaní spôsobený aj konajúcou sudkyňou. Na odstránenie stavu bol so sudkyňou JUDr. M. G. okrem písomného upozornenia vykonaný osobný pohovor, pričom prisľúbila, že vo veci bude konať systematicky a bez prietahov.“

Právny zástupca sťažovateľky k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu zaujal stanovisko v podaní z 24. marca 2011, v ktorom okrem iného uviedol: *«Oznamujeme Vám, že súhlasíme s prerokovaním veci bez prítomnosti navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu.*

Nemôžeme však nechať bez nášho vyjadrenia názor predsedníčky OS BA II v tom smere, že „právo sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces okresným súdom porušené bolo len čiastočne“.

Čudujeme sa takémuto právnemu názoru vedenia OS BA II ak si uvedomíme, že súdne konanie, v ktorom sťažovateľ je v konaní len v pasívnom postavení (odporca), sa začalo dňa 26. 02. 1998.

Doposiaľ nebolo vydané ani jedno prvostupňové rozhodnutie vo veci samej, pričom argumentáciu, že v konaní sa postupne vystriedali štyria sudcovia, považujeme za právne irelevantnú z pohľadu ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Sťažovateľ sa domnieva, že otázka množstva napadnutých vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prietahom v konaní.

Po uplynutí 13 rokov je argument o čiastočnom porušení ústavného práva nepochopiteľný.

Len ostatná zákonná sudkyňa má spis od roku 2004, teda najmenej 7 rokov bez toho, aby v merite veci aspoň jedenkrát rozhodla.

Pritom aj vedenie okresného súdu priznáva, že bolo niekoľko krát riešené zistenie prietahov v konaní práve súčasnou zákonnou sudkyňou, naviac bol vykonaný podľa predsedníčky súdu osobný pohovor.

V konečnom dôsledku nie len faktor času, ale skutočne flagrantné procesné porušenia v konaní (nesprávny spôsob predvolávania účastníkov, písomné upozornenie, predsedníčky súdu, že v spise sa nachádza neexpedované uznesenie, ktorým súd rozhodol o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia zo dňa 17. 3. 2008 s tým, že je nutné vykonať bezodkladne v tomto smere nápravu).».

Súčasťou podania právneho zástupcu sťažovateľky bolo aj vyčíslenie trov právneho zastúpenia; právny zástupca sťažovateľky ich vyčíslil sumou 1 266,72 €.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, a ďalej aj z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov.

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáha „zaplatenia sumy 16 862,50 € z titulu nezaplatenia celej odmeny herca za vytvorenie hereckej role“. Ústavný súd z obsahu spisu, z vyjadrení

sťažovateľky a okresného súdu ani nimi predloženej dokumentácie nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by naznačovala, že ide z právneho hľadiska o zložitú vec. Zo skutkového hľadiska ústavný súd pripúšťa, že v danom prípade ide skutkovo o zložitejšiu vec vzhľadom na potrebu vykonať časovo náročné dokazovanie (vypočutie svedkov a posúdenie ďalších dôkazov predložených účastníkmi v doterajšom priebehu konania). Skutková zložitost' veci však nemôže ospravedlniť nečinnosť okresného súdu ani jeho neefektívnu činnosť v posudzovanom konaní, ktorého doterajšia dĺžka je vo vzťahu k požiadavkám vyplývajúcim z čl. 48 ods. 2 ústavy zjavne neprimeraná.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky posudzovaného konania v jeho doterajšom priebehu ústavný súd hodnotí ako aktívne a súčinnosťné; sťažovateľka reagovala na výzvy okresného súdu, zúčastňovala sa jednotlivých pojednávaní a označovala dôkazy na preukazovanie svojich tvrdení či už sama, alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V správaní sťažovateľky teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Pri hodnotení postupu okresného súdu v namietanom konaní ústavný súd vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z príslušného spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že v období po doručení návrhu na začatie konania a vydaní predbežného opatrenia (uznesenie z 3. marca 1998) síce okresný súd vo veci konal, ale jeho činnosť bola zjavne neefektívna. Tento záver okrem iného potvrdzuje aj skutočnosť, že v období od 28. februára 1998 do 1. októbra 1999 bolo vo veci nariadených celkom sedem pojednávaní, ale všetky okrem jedného (pojednávanie z 20. augusta 1999) boli odročené bez prerokovania veci.

V ďalšom období sa činnosť okresného súdu obmedzila len na úkony súvisiace s rozhodovaním o návrhu sťažovateľky na zrušenie uznesenia o nariadení predbežného opatrenia z 3. marca 1998 (krajský súd toto rozhodnutie okresného súdu potvrdil uznesením z 31. augusta 2001) a o návrhu žalobcu z 31. augusta 2001 na rozšírenie okruhu účastníkov konania na strane odporcu (okresný súd tomuto návrhu vyhovel uznesením z 3. júla 2002, pričom krajský súd uznesením z 28. februára 2002 odvolanie sťažovateľky proti tomuto uzneseniu odmietol). Vo veci samej bol okresný súd vo veci bez ospravedlniteľného dôvodu dlhodobo nečinný. Po žiadostiach sťažovateľky zo 4. augusta 2003 a z 3. februára 2004 o nariadenie pojednávania vo veci bola zákonná sudkyňa vedením okresného súdu (4. apríla 2005) upozornená, že vo veci dochádza k priesťahom v konaní. V tejto súvislosti zákonná sudkyňa nariadila pojednávanie na 6. jún 2005, ktoré bolo odročené z dôvodu neúčasti žalobcu a žalovaného v II. rade.

V ďalšom období okresný súd síce nariaďoval vo veci pojednávania v jedno až dvojmesačných intervaloch (viac ako 20 pojednávanií), ktoré boli ale spravidla odročované bez prerokovania veci z rôznych dôvodov (ospravedlnenie účastníkov konania, pochybenie na strane okresného súdu pri predvolávaní svedkov, práceneschopnosť zákonnej sudkyne, predloženie listinných dôkazov atď.), pričom k rozhodnutiu vo veci samej do dňa rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky nedošlo napriek tomu, že od podania žaloby uplynulo viac ako 13 rokov; z uvedeného dôvodu hodnotí ústavný súd činnosť okresného súdu aj po 6. júni 2005 ako neefektívnu.

Ústavný súd sumarizujúc svoje zistenia konštatoval, že doterajší postup okresného súdu v namietanom konaní je poznamenaný ako celok neefektívnou a nesústredenou činnosťou, ako aj neodôvodnenou nečinnosťou (obdobie od 20. augusta 1999 do 6. júna 2005). Navyše už aj samotná skutočnosť, že okresný súd vo veci samej zatiaľ meritórne nerozhodol napriek tomu, že od podania žaloby uplynulo viac ako trinásť rokov, je z ústavného hľadiska neakceptovateľná. Ústavný súd preto rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy okresnému súdu prikázal, aby v ďalšom konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 52/98 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 18 821 € z dôvodov uvedených v sťažnosti (pozri časť I tohto nálezu).

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení jeho sumy ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý

spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vychádzajúc predovšetkým z doterajšej zjavne neprimeranej dĺžky namietaného konania, ako aj intenzity pochybení v postupe okresného súdu, v dôsledku ktorých došlo k zbytočným priet'ahom, a správania s'ťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd rozhodol, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € primerané konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. J. M.

Ústavný súd priznal úhradu za tri úkony právnej služby, z toho dva úkony vykonané v roku 2010 (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie s'ťažnosti) a jeden úkon vykonaný v roku 2011 (podanie z 19. marca 2011) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Pri rozhodovaní o úhrade trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010 ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2009, ktorá bola 721,40 €, pričom za oba úkony právnej služby priznal odmenu v sume dvakrát po 120,23 € (§ 11 ods. 3 vyhlášky), čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 254,88 €. Pri výpočte odmeny za úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2010, ktorá bola 741 €. Za úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 priznal odmenu v sume 123,50 €, čo spolu s režijným paušálom (7,41 €) predstavuje sumu 130,91 €. Celková úhrada trov konania za tri úkony právnej služby tak predstavuje sumu 385,79 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2011